

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενον)

— "Αλλαξαν τὴν ὥρα, ἀλλὰ δὲν θὺ σκέψθηκαν διε τὸ ρολόγιον ἔχει κι' ἄλλον μηχανισμὸν ποὺ χτυπᾷ τὶς ὥρες. Γιὰ νὰ δούμε λοιπόν.

Ταυτοχρόνως ἐστριψε τὸ αἰειδὶ τοῦ φωλιογιοῦ καὶ αὐτὸς ἐσήμανε τὴν ἐνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν.

"Ολοὶ ἔκει μέσον ἔμειναν κατάπληκτοι.

— Κύριοι, εἶπεν δὲ Λεκόν, ἡ δολοφόνια δὲν ἔγινε στὶς 3 καὶ 30, ἀλλὰ μεταξὺ τῆς 11ης καὶ τῆς 11 καὶ 30. Οἱ δολοφόνοι ἔσπρωξαν τοὺς δεκάτους πειδὸν μπόρος, λησμόνησαν δμως ν' ἀλλάξουν συμφώνων καὶ τοὺς χτύπους.

Δὲν ἔφεραν καμιὰ μάντιδρησι. Τὸ πρᾶγμα ἡταν ἐντελῶς φανερό. "Ο ἀνακριτῆς Δομινὺ ἡταν καταφορικημένος. Αὐτὸς δὲ διαβολοσυνόμος αρχιεῖ νὰ τοῦ βάζει τὰ γυαλιά.

Μετὰ ταῦτα δὲ Λεκόν συνέχισε τὰς ἐρεύνας του. Βλέποντας τὰ πάντα σπασμένα καὶ ἀναποδογυρισμένα, ἐμόρφαζε διαρκῶς καὶ ἐψυθύριζε :

— "Ηοθαν νὰ σκοτώσουν καὶ νὰ κλέψουν. Πῶς δμως δὲν είχαν ἀντιτίθειν ; Γιατὶ αὐτὴν ἡ κυταστροφή ; Χρ... Χρ..."

Μετέβησαν κατόπιν εἰς τὴν κρεβατοκάμαρην. Τὸ ἔνα κρεββάτι τὸ τοῦ κόμητος δεῖπειχνεν, ἀνάστατο καθὼς ἦτο, πὼς δὲ Τρεμοφόλ είχεν ἀποσυρθῆ ἵσως νὰ κοιμηθῆ ἀφός την κόμησαν μόνην στὴν αἴθουσαν. Κάτι τέτοιο ἐπίστευε, καὶ δὲν ανακριτής, δὲ δόπιος είχεν ἐξετάσεις προηγούμενώς τα κρεββάτια. "Ο Λεκόν δμως ἔινσταζε σχετικῶς. Καὶ δια ταῦτα τὸ κρεββάτι τοῦ κόμητος, δην ἔμαχουλευκούλεψε παντοῦ στὰ κλινοσκεπάστατα, εἶπε μὲ φωνὴν ἐπίστευε :

— Κύριοι, τὸ κρεββάτι εἶνε σκοτίμως χαλασμένο. Δὲν κοιμήθηκε ἀνδρωπος πάνω σ' αὐτό. Τὸ ἔγαλαν σκοτίμως οἱ δολοφόνοι καὶ είχαν κάποιο λόγο γιὰ νὰ τὸ κάμουν. Μή ἀμφιβάλλετε γιὰ δια σας λέγον. "Η πείροι μου μὲ δόησης ν' ἀνακαλύψω τὴν ἀπάτην. Οἱ δολοφόνοι φοίνονται, πὼς σᾶς; εἶπα καὶ προηγουμένως, ἀνδρωπος ἔχουνται, δὲν αὐτοὶ εἶπαν καὶ ἀγάριοι !

— "Εἰκείνοι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ ἔννοιοσυν, εἶπεν δὲ πάτερ Πλαντάς, εἶνε πὼς οἱ δολοφόνοι ἔσκοτώσαν δύν ἀνδρωπος τόσο ἀνενόχλητα. "Ο κόμης ἡταν ξυντηρός. Γιατὶ δὲν ἀκούθηκε; Στὴν ἔπιπλην ὑπάρχουν τόσο δῆλα; Γιατὶ δὲν ἔτησε βοήθεια; Είχαν καιρὸς καὶ δὲν κόμης καὶ δὲν κόμησαν νὰ φονάζουν, νὰ δωσουν εἰδῆσι πῶς κινδυνεύουν. Γιατὶ δὲν τὸ ἔκαμαν;

— Αὐτὸς θὰ τὸ μάζωμεν, ἔτοιμον δὲ Δομινύ, δην δὲ Γκεστέν ποὺ μέσονται μὲν δὲν μπλήση. Ο ἀνδρωπος αὐτὸς εἶνε δὲν δράστης τῆς δολοφονίας νὰ συνένοχος.

— Τότε, παρετήρησεν δὲ πάτερ Πλαντάς, γιατὶ νὰ μή γυρίσῃ μετά τὸ ἔγκλημα στοὺς συναδέλφους του ποὺ διεκεδάζαν στὸ Παρίσι; Θὰ είχε ἔτσι μὲ δικαιολογία νὰ φέρῃ. Γιατὶ νὰ ἔξαφανισθῇ δῆλη τὴν νύχτα;

— Έτη τῷ μεταξὺ δὲ Λεκόν ἔξακολονθοῦσε νὰ ἐρευνᾷ παντοῦ. "Εσκυβε καταγῆς κι' ἔμαζεν διάφορα μικροαντικείμενα, παρατηροῦσε προσεκτικὰ διάφορα δυσδιάχριτα ἵχνη μὲνα φασκό, ἔξηταξε τὶς κλειδονίες τῶν δωματίων καὶ τῶν ἐπίπλων. Γοντά στὸ λαβούμανο, μέσα στὴ κρεβατοκάμαρα, βρήκε μιὰ πετσέτα, τὴν δόπιαν ἔχωσε στὴν τοσὴ του, μὲ τοσὴ χαρά, σὰν νὰ ἡταν γραμμένα ἐπ' αὐτῆς τὰ δηνατατὰ τῶν κακούργων.

— Ο ἀνδρωπος σύντος εἶχε διαβολεμένο μάτι!...

— Λοιπόν, κ. Λεκόν, τὸν φάτησεν ἔξαφαν δὲ Πάτερ Πλαντάς, πῶς πηγαίνουν αἱ ἔξεναι;

— "Ο Λεκόν κύνταξε τὴ στιγμή αὐτῆς τὶς μεγάλες εἰκόνες τοῦ κόμητος καὶ τὶς κόμησης ποὺ ἡταν κρεμασμένες ψηλά στὸν τοίχο. Στὴν ἔνθητος τοῦ εἰρηνοδίκου ἀπήγνητο:

— Δὲν μπορῶ νὰ πῶ ἀκόμη πὼς ἔφθασα στὸ τέλος. "Ασφαλῶς δμως βρίσκομαι στὴν ἀρχή; "Έχω πάρει καλὸ δρόμο, δὲ δόπιος θὰ μὲ βγάλῃ δισφάλιος εκεὶ ποὺ πρέπει...

— Τὶ ἔννοετε, κ. Λεκόν! τὸν φάτησεν δὲν ανακριτής Δομινύ.

— Θέλω νὰ πῶ, κ. "Ανακριτά, πῶς βιδέζω ἐπὶ τῶν ἵχνῶν τῶν δραστῶν καὶ πῶς δὲ θὰ μοι ξεφύγουν.

— Τῶν δραστῶν! Μά τὸν σπουδαϊτερούς δραστῆτην τὸν ἔχουμε στὰ χέρια μας. Λημονεύτε πῶς κρατοῦμε τὸν Γκεστέν;

— Ο Λεκόν κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ δισταγμό. "Ο Δομινύ δὲν δηνεύει του, νὰ τοῦ δωσῃ μαθήματα· Μόνως δὲν ἡταν φανερὸς πῶς διετράγη δὲ δολοφονία καὶ πῶς τὴν ἔσχεδιασεν καὶ τὴν ὑπερίνησε ἢ τὴν διέπραξε δ Γκεστέν, δὲ μόνος γνωρίζων, διε δὲ κόμης Τρεμοφόλ είχεν λάβει τὴν προηγούμενην χοήματα; "Η στάσις τοῦ Λεκόν ἦτο ἀδικαιολόγητος στὴν περιπτωσια αὐτῆς καὶ δὲ Δομινύ τοῦ ἔκαμε παρατηροῦσεις, μη κριθεῖντας τὴν ὅργη του.

— Ο Λεκόν δὲν ἀντεπει, θὰ ἱστορεῖς τὶς θέσιν νὰ μετρηθῇ μὲ τὸν ὑπερήφανο αὐτὸν ἀνακριτή, δην θὰ εἰπειλούντε τὴν ἔκστρατείαν του. Γι' αὐτὸν ἡρεύεσθη νὰ εἰπῃ πρὸς τὸν δόκτορα Ζαντούρο:

— Κύριε δόκτωρ, πρόκειται, βέρια νὰ κάμετε αὔτοψίαν ἐπὶ τοῦ πτώματος τῆς κόμησης μέχρις δην εὑρεθῇ καὶ τὸ πτώμα τοῦ κό-

μητος. Θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ μὲ κρατούσατε ἐνήμερον τῶν παρατηρήσεών σας. Εἰδικῶς μ' ἐνδιαφέρουν τὰ τραύματα, τὰ δοιά φρεσεὶς καὶ κόπησσα στὸ διπτήσθεν μέρος τῆς κεφαλῆς. Φαίνονται ἀσημιαντα ἐκ πρώτης δύψεως, ἀλλὰ γιὰ μένα ἔχουν μεγάλη σημασία. Τὰ ἔξητασι καὶ ὑποτενύμοι πόσης ἡ κόμησαν ἐνορεύθη κατευθείας απὸ πίσω μὲ βαρὺ δργανον, μὲ σφροὶ τσωτ. Τὰ ἄλλα τραύματα, τὰ διά μαχαίρας, κατηνέχθησαν, ἀσφαλῶς, κατόπιν, διατὸν ἡ κόμησαση νεκρά.

Ο δημάρχος Κουρτοῦ ὀκούνας πάντα ταῦτα κατεπλάγη.

— Τὴν ἐφδένσαντας ἐργασίασε, καὶ τὸ κατόπιν τὴν κατερματίσαν διά μαχαίρας; Αὐτὸς εἶνε τομερός, ἀπίστευτο, ἔσωφενικό. Γιατὶ θὰ τὸ ἔκαμαν;

— Ο Λεκόν δέσμωτος τὸν ἀπαντήση στὸν δημάρχον τοῦ Βαπτιστής, δὲ δόπιος ἀνήγγειλε στὸν κυριό του, διε εἰνε ἀνάγκη νὰ μεταβῇ σπίτι του.

Ο δημάρχος Κουρτοῦ ἔξηγέρθη. "Εστράφη πρὸς τὸν Βαπτιστήν καὶ ἀρχιεῖσε νὰ τὸν καμην παρατηροῦσεις:

— Καὶ γι' αὐτὸν ἡρεῖς νὰ μὲ ἀνησυχήσῃς; Δὲν ἔξενερε λοιπὸν ποῖος σοφρός λόγος, μὲ κρατεῖ ἔδω; Δὲν μπορῶ νὰ μείνω μιὰ στιγμὴ ησυχοῦντας· Εἰπρόσδικος; Λέγε· Ποιός μὲ ζητεῖ;

— Κύριε Δημάρχε, εἶπεν δὲ Βαπτιστής, δὲν θὰ σᾶς ἀνησυχοῦσαν ἀν δην συνέβαινε κάτι πολὺ σοβαρὸ διατείνεις...

— Σπάτε μου!

Ο Κουρτοῦ ἔχλωμασε.

— Ναί, κ. Δημάρχε, η κυρία σας εἰνε σὲ πολὺ κακή κατάστασι. Εἰπούσθησε τὸν καμηνότητα...

— Ο γραμματοκομιστῆς ἔφερεν ἓνα γράμμα, ἀρχιεῖσε νὰ δηηγήσαι διηηέτης. Τὸ ἔπηρα καὶ τὸ ἔδωσας ἀμέσως στὴ κυρία. Μόλις τὸ ἔποιξε καὶ τὸ διάβασε, ἔβγαλε μιὰ δυνατή κραυγὴ καὶ σωρειάστηκε κάτω ὑνασθητη. Τὴν φρεμαίστασιας τῆς αὐθηήσεις της κι' ἀρχιεῖσε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ δέρνεται. Φαίνεται πῶς στὸ γράμμα γίνεται λόγος γιὰ κάποιο δυστύχημα ποὺ συνέβη στὴν διποινίδας Λαράνις...

— Μόλις ἔκαμε τὸ δυναμα τῆς κόρης του δὲ Κουρτοῦ εἰπεινεις βευθόδησε σὰν κεραυνόπληκτος. Εὐθὺς ἀμέσως δηνως δηναρχόπληκτος τὸν ποτερόν εἶπεν δηνάριαστης Δομινύ δηνάριον ἔπαντος Βαπτιστήν.

— "Η δεσποινίς Λωράνδης δὲν βρίσκεται ἔδω;

— "Οχι, κύριε. Εφγαν πρὸ οχτώ μερῶν γιὰ νὰ περάσῃ ἔνα δεκαπέντε τὸν ποτερόν Λωράνδης; Μήπως ἀπέθανε;

— Ο Κουρτοῦ ἔσηκωθηκε ἐν τῷ μεταξὺ κι' ἔτερες. Ο καζάρης δηνησούντος τὸν ποτερόν πάντα τὸν ποτερόν Πλαντάς.

— Ο Δομινύ δηνούσας τὴν φρεμαίστην, τὴν τόσον υποπότον ἔστραψε τὸν κόμητην τὸν ποτερόν Πλαντάς καὶ δηηέτης.

— Τὸν ἀτυχῆ Κουρτοῦ! Τὲ νὰ συνέβη ἀραγε στὴν σοπούνδην Λωράνδης;

— Μακάρι οντανεις περάνη πορά νὰ συμβαίνη τίποτε ἀλλο, εἶπε μὲ φωνὴν παραδόξον δὲ Πάτερ Πλαντάς.

— Ο Δομινύ δηνούσας τὴν φρεμαίστην, τὴν τόσον υποπότον ἔστραψε τὸν κόμητην τὸν ποτερόν Πλαντάς, τινασσούμενος ἔπαντος.

— Ο Λεκόν δηνούσας τὴν φρεμαίστην τὸν ποτερόν Πλαντάς εἶπη :

— Δὲν γνωρίζω τὶς δυστύχημα συνέβη στὴν κόρη του κ. δημάρχου. Ο ποτερόδηποτε στὸν Όραιβαλ δηηγούνται παραζένεις ιστορίες γιὰ αὐτῆς...

— Σταῦρη! Μή προχωρήσετε, ἔφωνε δην εξαφανίσετε τὸν ποτερόν Πλαντάς, τινασσούμενος ἔπαντος. Εἶνε συκοφαντίας αὐτὰ πον σᾶς εἶπαν. Βελτιωραὶ συκοφαντίας τῶν χωρικῶν, ἀνάξιες μιᾶς ἀθώας καὶ ἀγαθῆς κόρης, σὰν τὴν Λωράνδην.

— Ο Λεκόν δὲν προσθέτεσε λέξιν. Τὸ ἐνδιαφέρον δηνως αὐτὸν τὸν ποτερόν δηηγούντος γιὰ τὴν κόρην τοῦ Κουρτοῦ καὶ τὴν παραχρή τὸν εκαμένατον δην καταρχή τοῦ ποτερού. Τὸν δηνούσαν δην καὶ στὸν δόκτορα Ζαντούρον, ίδως δηνως στὸν παριστόνδην ἀστυνόμον.

— Η ὥρα περιᾶ, εἶπε τέλος δὲ ανακριτής Δομινύ, καὶ ἔχουμε ἀρκετὴν ἔργασιαν ἀκόμη. "Ἄς μη κάνουμε τὸν καιόδη μας. "Βγώ θὰ καταφέτωσι τὴν ἔκθεσιν μου ἐπὶ τοῦ ἔγκληματος. Ο δόκτορα Ζαντούρον θὰ ἔνεργησην νεκροφορίαν ἐπὶ τοῦ πτώματος τῆς κόμησης. Καὶ σεῖς κ. Λεκόν ἔξεντες ἀν δέλετε τὸν κήπο κι' ἔξετάσετε τὸ μέρος ποὺ εὐρέθη τὸ πτώμα τῆς κόμησης. "Ο κ. Πλαντάς θὰ σᾶς συνέδεση.

— Πρόκαμπατι καθένας τους ἔσπευσε νὰ ἔργασθῇ ίδιαιτέρως. Καὶ δὲ Λεκόν μὲ τὸν Πλαντάνην κατεβίηκαν στὸν κήπον...

— Οταν ο δύο δηνούσαν δηηγούνται πονούσαν, ἀνέπεντασιν μ' ἀνακούφισται, σὰν νὰ τοὺς ἐνοχλούσουν μὲν τοσούσα τῶν ἀλλων. Εφαίνοντος ὡς νὰ είχαν νὰ ἔκμαστηρευθούν δὲν είας στὸν ἄλλον πολλὰ πράγματα κι' ἐν τούτοις ἔξισταζαν καὶ ἔσιωπούσαν. Τέλος δὲ Πάτερ Πλαντάς ζωτίσησε τὸν Λεκόν :

(Λακολουθεῖ)

